



СЪЛЗА ЗА ХРИСТОС



Илия беше добро и много милостиво дете. Той жалеше дори мравката, когато видеше, че тя носи житно зърно, по-голямо от нея. Но той стана на дело милостив, когато един ден майка му разказа живота на свети пророк Илия, чието име носеше. Голямо впечатление му направи чудото, което великият пророк направил, като умножил брашното в делвата и дървеното масло в гърнето на бедната вдовица.

И Илия започна милостивите дела. Помагаше на стара жена да отнесе в дома си тежка чанта с покупки, отстъпваше място в автобуса, не отказваше да помогне в домакинската работа. Но това не го задоволяваше. Искаше да направи нещо по-голямо. И такъв случай му се удаде.

Беше късна студена есен. Една сутрин, когато отиваше на училище, реши да мине през градската градина. До едно дърво видя нещо покрито с голям найлон, което мърдаше. Отначало се поуплаши, но остана да наблюдава от разстояние.

Найлонът започна да се раздвижва и изведнъж от него излезе един старец, почти в дрипи, неизмит и рошав. Той беше бездомен бедняк. На вид изглеждаше кротък и Илия се осмели да се приближи и да го разпита. Разбра, че старецът е гладен и болен. Съжали го, но не можеше с нищо да му помогне.

Затича се да не закъснее за училище, а от мисълта му не излизаше картината на това голямо човешко страдание. Този ден не си изяде закуската. Подари я на стареца.

Започна да прави впечатление на майка му, че сутрин Илия закусва много добре, на обед си идваше гладен, повече от всеки друг път. А той всеки ден носеше закуската си на стареца.

Това не беше достатъчно. Трябваше да се измисли нещо. Нещастieto е голямо. Зимата идваше, а нещастникът отсега е премръзнал. Непременно ще се простуди. Искаше да го прибере у тях, но нямаше свободна стая. Реши да сподели тревогата си със своя приятел Илиан.

Първо му разказа за свети Илия и после разкри цялата истина за страдащия старец. Накрая сподели:

- Аз не мога да заспя спокойно, като си помисля как той прекарва нощите под найлона.

- Ще измислим нещо - успокои го Илиан.

- Първо ще се помолим Бог да ни помага, защото делото е трудно.

- Как ще стане това?

- Познавам един богат човек. Ще помолим Бог да омилостиви сърцето му. Друг изход няма.

Идеята на добрите деца развълнува богатия човек и той намери малка стаичка в покрайнините на града. Тя беше изоставена и почти срутена. Ремонтира я и старецът се засели в нея.

С голяма радост двете деца помогнаха за уреждането ѝ. При постигнатия успех те вече споделиха с родителите си. Майките им дадоха черги, одеяла и каквото можеха да отделят от домакинството си.

Старецът вече имаше покрив. Скоро се намери и една малка печица. Събраха дърва от близката гора и я запалиха. Това много ги зарадва. Носеха му храна и той се спаси.

Наближаваше Рождество Христово. Искаха да му направят изненада. Намериха кандило, икона и ги окачиха на стената. Идваше Бъдни вечер. Почистиха стаичката и я украсиха с борови клончета.

Донесоха храна за постна вечеря. Майката на Илия осигури постни сърми, а на Илиан - варени сушени плодове. От спестените пари купиха едно хлебче и на него запалиха свещ.

Когато всичко беше готово, казаха молитва, прекръстиха се и помолиха стареца да благослови трапезата. Той се развълнува дълбоко. Една едра сълза се търкулна по бледата му буза.

- Ние искаме да те зарадваме, дядо. Защо плачеш? - каза Илия.

- От радост не можах да удържа вълнението си. Такава Бъдни вечер не помня в целия си живот.

Тази бистра старческа сълза беше най-скъпият подарък за Богомладенеца Христос в светата Рождественска нощ, който двете милостиви деца чрез доброто дело Му поднесоха.

Монахиня Валентина Друмева, Православно вероучение за деца, www.sveta-gora-zograph.com
Забележка: Имената на героите от разказа са измислени и не съвпадат с реални личности.

